

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobkyně: L. V., zastoupené JUDr. Alenou Lasotovou, advokátkou se sídlem Ostrava-Moravská Ostrava, Přívozká 10, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 1. 2004, čj. 24 Az 1811/2003 - 21,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna advokátky JUDr. Aleny Lasotové se určuje částkou 2150 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně jako stěžovatelka domáhá zrušení shora uvedeného usnesení Krajského soudu v Ostravě, kterým byla odmítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 21. 7. 2003, čj. OAM-3194/VL-19-17-2003. Tímto (posledně uvedeným) rozhodnutím byla žádost stěžovatelky o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu) ve znění pozdějších předpisů. Usnesení krajského soudu vycházelo ze skutečnosti, že

v daném případě žalobkyně neodstranila vady své žaloby, a to ani přes výzvu soudu a proto nezbylo, než žalobu odmítnout.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že se vzhledem k jejímu obsahu nebude vyjadřovat a plně odkazuje na správní spis.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně a kde je žadatelka chráněna před důsledky usnesení krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatelky žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti je rozhodující, že stěžovatelka podala kasační stížnost z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v nedostatečném zjištění skutečného stavu věci správním orgánem [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.] a nezákonnosti, spočívající v nesprávném posouzení právní otázky [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], a tvrdí, že pro tyto vady měl soud správní rozhodnutí zrušit. Tento důvod lze uplatnit v řízení, kdy krajský soud věc meritorně projednává a o žalobě pak věcně rozhodne. V dané věci však krajský soud žalobu vůbec věcně neprojednával, ale odmítl ji, neboť nesplňovala zákonem požadované náležitosti, které přes výzvu nebyly doplněny, a v řízení nebylo možno proto pokračovat (§ 37 odst. 5 s. ř. s.). Z uvedeného je zřejmé, že stížnostní důvody uvedené pod písmenem a) a b) na daný případ nemohou dopadat a k jejich naplnění tak nemohlo vůbec dojít.

Jedinou uplatněnou námitkou, kterou se soud může zabývat tak zůstává nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu [§ 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.]. Konkrétně stěžovatelka uvedla, že žaloba byla projednatelná i bez „opravy a

doplnění“, neboť v žalobě uvedla, jakých pochybení se správní orgán dopustil při svém rozhodnutí.

Tvrdí-li stěžovatelka, že její podání mělo zákonem požadované náležitosti a soud ji neměl k odstranění vad podání vyzývat, nemůže s ní Nejvyšší správní soud souhlasit a naopak musí dát za pravdu krajskému soudu, který správně zjistil, že její podání nemá všechny náležitosti podle § 71 odst. 1 s. ř. s. Pod písmenem d) cit. ustanovení je totiž jako jedna z nutných náležitostí žaloby uvedena identifikace tzv. žalobních bodů, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Význam co nejpřesnějšího uvedení žalobních bodů v žalobě vyplývá ze zásady dispoziční, kterou je řízení o žalobách ve správním soudnictví ovládáno a která znamená, že soud se při přezkumu správního rozhodnutí (s výjimkou taxativně stanovených případů) omezuje pouze na posouzení existence důvodů nezákonnosti správního rozhodnutí, které žalobce dovozuje. Ze žalobního bodu ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., pak musí být patrné nejen jakou právní argumentaci používá, nýbrž také o jaká konkrétní tvrzení se opírá. To platí zejména tehdy, je-li žaloba co do důvodů opřena o porušení těch procesních ustanovení ve správním řízení, která ukládají správnímu orgánu povinnost spolehlivě zjistit skutečný stav věci. Právě porušení těchto ustanovení správního řádu (tj. § 3 odst. 3, 4, § 32 odst. 1, § 33 odst. 2, § 46 a § 47 odst. 3 správního řádu) stěžovatelka v žalobě zejména namítala. Za situace, kdy toto své tvrzení nedoplnila příslušnými skutkovými důvody, kterými by svůj závěr doložila, neměla žaloba všechny zákonem stanovené náležitosti, neboť v ní nebyly řádně definovány žalobní body. Pokud není v žalobě uveden řádným způsobem žádný žalobní bod, není v souladu s dispoziční zásadou možné takové podání ve správním soudnictví projednat a meritorně o něm rozhodnout, neboť soud není povinen ani oprávněn za žalobce chybějící skutkové důvody dovozovat.

Krajský soud v Ostravě tak postupoval v souladu se zákonem, když stěžovatelku vyzval podle § 37 odst. 5 s. ř. s. k odstranění vad podání ve stanovené lhůtě a poučil ji o následcích nevyhovění výzvě. Důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. proto Nejvyšší správní soud neshledal.

Pokud jde o žádost stěžovatelky o nařízení veřejného projednání věci, je třeba poukázat na § 109 odst. 1 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání. V daném případě všechny relevantní informace pro rozhodnutí ve věci vyplynuly ze správního a soudního spisu a Nejvyšší správní soud proto ústní jednání nenařizoval. Rovněž žádost o tlumočníka posoudil soud jako nedůvodnou, neboť ústní jednání nařízeno nebylo, veškerá podání stěžovatelky byla činěna v českém jazyce a stěžovatelce byla ustanovena zástupcem v řízení advokátka. Za takové situace nebyly naplněny podmínky pro ustanovení tlumočníka, jak požaduje ustanovení § 18 o. s. ř. ve spojení s ustanovením § 64 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud tak neshledal důvodnou žádnou z tvrzených námitek kasační stížnosti. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani jiné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

Stěžovatelce byla pro toto řízení před soudem ustanovena zástupcem advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátky částkou 2 x 1000 Kč za dva úkony právní služby – převzetí a příprava věci a písemné podání soudu týkající se věci samé a dále 2 x 75 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s ustanovením § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d) a § 13 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů, celkem 2150 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. dubna 2005

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu